

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/96/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119414885
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6119414885.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobkyne: A. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. P., K. 7, zast. Advokátska kancelária Timoranská & Štofková s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Pribinova 9, IČO: 36 813 401, proti žalovanému: B. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. P., G. E. XX, zast. JUDr. Soňou Soboňovou, advokátkou, so sídlom Nové Zámky, Podzámska 32, IČO: 50 364 511, o zaplatenie 15 000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 1. júla 2022 č. k. 13C/19/2020-226 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku nad sumu 5 635,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia a ohľadom splatnosti sumy 5 635,- eur s príslušenstvom v lehote 3 dní p o t v r d z u j e .

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 15 000,- eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (I.). Súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II.). Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 657 Občianskeho zákonníka a zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom dňa 09. 05. 2016 súd zistil, že žalobkyňa ňou žalovanému poskytla bezúročnú pôžičku v sume 15 000,- eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 09. 11. 2016 jednorazovo. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že v máji 2016 požičala žalovanému sumu 15 000,- eur na pol roka s tým, že pôjde robiť na loď a zarobí dosť peňazí, z ktorých jej to vráti, tieto peniaze mala doma na kúpu domu, a že peniaze, ktoré jej následne žalovaný posielal, boli alimentmi, nie splácaním pôžičky, samotný žalovaný nikdy nič podobné ani nespomenul, mal určené výživné od mája 2016 na sumu 500,- eur mesačne, poslal jej z lode celkovo 5 665,- eur a ešte ďalších 3 000,- eur popri tom, a keď alimenty doplatil, spísali doklad o tom. Dodala, že v čase, kedy tieto peniaze posielal, boli partnermi, a keď bol z lode doma, žili spolu. V doplnení svojej výpovede uviedla, že pokiaľ ide o vyhlásenie o tom, že žalovaný jej nedíži peniaze, zahŕňalo aj september 2017, a teda bolo to vyhlásenie ku dňu 30. 09. 2017. V jednej domácnosti spolu žili do januára 2017. Pokiaľ ide o osobu Y., Z. a C., sú to ich bývalí zamestnanci a kamaráti žalovaného, ktorým žalovaný sprostredkoval zamestnanie na lodi a tieto peniaze neposielali oni, ale kapitán lode, ktorý ani nevedel o čo ide, to čo jej prišlo bola provízia pre P., ktorý im tú prácu vybavil, a ktorý sa s ňou dohodol tak, že jej to pošle ako výživné. Práve preto, že títo ľudia odrobili na lodi v mesiaci rôzny počet dní, posielali rôzne sumy. Pokiaľ ide o dátumy týchto platieb, niekde sa dátum písal, niekde nie, vyplácalo sa to pozadu. Uviedla, že išlo o platby na výživné aj na domácnosť, keďže z toho nakupovala aj potraviny. Keď bol žalovaný doma, hotovosť jej nedával, sem tam kúpil nejaké potraviny. Dodala, že nevie, prečo tieto provízie žalovaný posielal iba v období od marca do októbra

2017, nestarala sa o to, a že nevie, ako často v danom období žalovaný chodieval domov, ale každý rok bol preč 7 - 9 mesiacov. Žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že peniaze si od nej požičal, išlo však o spoločné, rodinné peniaze, bol v problémoch, preto si požičal peniaze, ktoré zarobil, dohodli sa, že jej ich vráti, nevie však dokedy, ale určite tieto peniaze vrátil, však jej posielal peniaze na účet, a tak jej zaplatil 5 600,- eur, a jednak jej dával peniaze do ruky, to mohlo byť asi 10 000,- eur, čo však už asi nepreukáže. Uviedol, že jej dôveroval a myslel, že od partnerky doklad na to nepotrebuje. Dodal, že si nespomína, v akých sumách platil žalobkyni výživné na účet. V doplnení svojej výpovede uviedol, že pokiaľ ide o lodný denník, ten nemá k dispozícii, pretože zostal u žalobkyni. Spoločne so žalobkyňou v jednej domácnosti žili od roku 2009 alebo 2010, všetky peniaze, ktoré vtedy z podnikania zarobil, mala k dispozícii, hospodárila s nimi ona a nebolo ich málo. Žili v jednej domácnosti do konca roka 2015 alebo začiatku roka 2016, hospodárili spolu ako manželia, vtedy podnikal, mal pracovnú agentúru a ona bola u neho zamestnaná. Potom, asi od začiatku roka 2016 začal robiť na lodi. Lodná knižka zostala u nej, pýtal ju, ako aj ďalšie doklady, ale tvrdila, že ju nevie nájsť. Uviedol, že nevie, na ktoré peniaze sa ho pýta právna zástupkyňa žalobkyne, keď sa pýta, o aké peniaze išlo v prípade tých, ktoré chodili na účet žalobkyne v roku 2017, pri ktorých boli uvedené určité mená, prípadne údaje, a že tie mená bola len poznámka. Uviedol, že pôžičku mu žalobkyňa dala, ale vyrovnali sa tým, že za neho vyplatila hypotéku vo Wüstenrot, dom bol ohodnotený na 120 000,- eur, jeho polovica teda bola 60 000,- eur, odrátala si pôžičku, ale ten papier nezahodila a teraz to vytiahla, vyrovnali sa tým domom a dodal, že výživné jej platil na účet alebo do ruky, keď chcela peniaze, dal jej ich, pretože hoci už spolu nežili, pomáhal jej finančne. Z čestného vyhlásenia žalobkyne zo dňa 08. 11. 2017 súd zistil, že ním žalobkyňa prehlásila, že jej žalovaný na výživnom nedlhuje. Z výpisov z účtu žalobkyne č. 4004598669/7500 vedeného v ČSOB a. s. za obdobie od 09. 03. 2017 do 10. 11. 2017 súd zistil, že na účet žalobkyne v uvedenom období boli poukázané tieto sumy (pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, že posielal žalobkyni výživné, prostriedky na živobytie a splátky pôžičky): suma 2 x 1 000,- eur a to dňa 27. 03. 2017 (odosielateľom bol žalovaný, v poznámke je uvedené: X. P.) a dňa 16. 10. 2017 (odosielateľom bol žalovaný a v poznámke je uvedené: X. P. - výživné), 6 x suma 700,- eur (v dňoch 07. 03. 2017, 04. 04. 2017, 02. 05. 2017, 30. 05. 2017, 27. 6. 2017, 25. 07. 2017 (odosielateľom bol vždy Matrose N. Y.), 2 x suma 350,- eur (dňa 08. 08. 2017 kedy odosielateľom bol Matrose N. Z. a dňa 22. 08. 2017 kedy odosielateľom bol žalovaný), 2 x suma 120,- eur (dňa 22. 08. 2017 kedy odosielateľom bol žalovaný s poznámkou 7 2017 a v septembri 2017 kedy odosielateľom bol Matrose K. C. a 1 x suma 525,- eur (odosielateľom bol dňa 03. 10. 2017 Matrose K. C. a v poznámke je uvedené 9-2017). Z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky 12P/26/2016-29 zo dňa 19. 05. 2016 súd zistil, že ním bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že žalovaný je povinný prispievať na výživu mal. X. P., nar. XX. XX. XXXX sumou 500,- eur mesačne, počnúc od 01. 05. 2016. Z notárskej zápisnice N 329/2022, NZ 8032/2022, NCRIs 8278/2022, spisanej notárom JUDr. Petrom Šulaiom dňa 24. 03. 2022, súd zistil, že notár osvedčil obsah textových správ v mobilnom telefóne žalobkyne tak, že z komunikácie medzi odosielateľom (O - tel. č. XXXXXXXXXX) a žalobkyňou ako prijímateľom (P) boli odoslané dňa 25. 12. 2018 tieto správy: „O: chcel som ti len slušne niečo povedať. P: zmluva o pôžičke. Suma 15 000,- eur plus úroky zo dňa 30. 11. 2016. Vyzývam ťa na splatenie dlhu do jedného mesiaca. Posielam aj písomnou formou. Po nespnení platby ihneď podávam na rozhodcovský súd. O: V poriadku, vyplatím ti to. P: do 22. 01. 2019. Úroky k dnešnému dňu 1 519,- eur z omeškania. O: Dôjdu mi peniaze z auta DPH, doložím do 15 a vyplatím ti to, nemám už nervy na toto. O: Aj úroky chceš? P: Z omeškania. O: Že sa nehanbíš, ale dám ti aj viac. P: Naštuduj si zákonník. O: V poriadku. P: Nehanbím. Nemám za čo. O: Nech to mám už z krku konečne. P: Ty si dlžník. Ja veriteľ. Nemám sa za čo hanbiť. O: V poriadku.“

1.2. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno

preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že dlh splatil (celkom, príp. čiastočne) a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.

1.3. Z vykonaného dokazovania (z písomne vyhotovenej zmluvy o pôžičke zo dňa 09. 05. 2016 a zo zhodných výpovedí strán sporu v tomto smere) mal súd za nepochybne preukázané, že uvedeného dňa poskytla žalobkyňa žalovanému pôžičku vo výške 15 000,- eur, ktorú sa žalovaný zaviazal bezúročne vrátiť do 09. 11. 2016. Ďalej mal súd zo zhodných výpovedí strán sporu za preukázané, že strany sporu žili v druhovskom pomere, z ktorého pochádza ich spoločné dieťa (X. P., nar. XX. XX. XXXX) a to v období rokov 2016 a 2017, pokiaľ bol žalovaný doma, žili v jednej domácnosti, inak pracoval v zahraničí. Z výpisu z účtu žalobkyne č. 4004598669/7500 vedeného v ČSOB a. s. za obdobie od 09. 03. 2017 do 10. 11. 2017 súd zistil, že na účet žalobkyne v uvedenom období boli poukázané tieto sumy (pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, že posielal žalobkyni výživné, prostriedky na živobytie a splátky pôžičky): suma 2 x 1 000,- eur a to dňa 27. 03. 2017 (odosielateľom bol žalovaný, v poznámke je uvedený: X. P.) a dňa 16. 10. 2017 (odosielateľom bol žalovaný a v poznámke je uvedený: X. P. - výživné), 6 x suma 700,- eur (v dňoch 07. 03. 2017, 04. 04. 2017, 02. 05. 2017, 30. 05. 2017, 27. 06. 2017, 25. 07. 2017 (odosielateľom bol vždy Matrose N. Y.), 2 x suma 350,- eur (dňa 08. 08. 2017 kedy odosielateľom bol Matrose N. Z. a dňa 22. 08. 2017, kedy odosielateľom bol žalovaný), 2 x suma 120,- eur (dňa 22. 08. 2017, kedy odosielateľom bol žalovaný s poznámkou 7 2017 a v septembri 2017, kedy odosielateľom bol Matrose K. C. a 1 x suma 525,- eur (odosielateľom bol dňa 03. 10. 2017 Matrose K. C. a v poznámke je uvedené 9-2017). Pokiaľ ide o tieto platby, s výnimkou dvoch (platby žalovaného v sumách 1 000,- eur dňa 27. 03. 2017 a dňa 16. 10. 2017), nie je ani pri jednej z nich uvedený dôvod, resp. účel platby. V týchto dvoch prípadoch je uvedené v poznámke platby meno dieťaťa strán sporu, resp. v prípade druhej platby i jej dôvod a to výživné. V ostatných prípadoch ide o platby, buď žalovaného, alebo úplne iných osôb (o ktorých strany sporu tvrdili, že išlo o peniaze, ktoré žalobkyni posielal žalovaný). Je treba uviesť, že pri dvoch platbách, a to dňa 03. 10. 2017 v sume 525,- eur a dňa 22. 08. 2017 v sume 120,- eur je uvedené: 9-2017, resp. 7 2017, čo sa súdu javí, akoby išlo o poznámku označujúcu mesiac, za ktorý je výživné platené. Z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky 12P/26/2016-29 zo dňa 19. 05. 2016 súd mal za preukázané, že ním bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že žalovaný je povinný prispievať na výživu mal. X. P., nar. XX. XX. XXXX sumou 500,- eur mesačne počnúc od 01. 05. 2016. Medzi stranami zostalo sporným výlučne to, akú sumu pôžičky žalovaný žalobkyni z poskytnutej sumy 15 000,- eur vrátil a akým spôsobom, resp. či sumy, ktoré žalobkyni posielal, boli splátkami pôžičky alebo platením výživného na ich spoločné dieťa, prípadne v akej časti, keď žalobkyňa tvrdila, že žalovaný pôžičku nesplatil ani len čiastočne a žalovaný tvrdil pôvodne, že tento dlh splatil vcelku, neskôr tvrdil, že z pôžičky uhradil sumu 8 665,- eur. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, súd konštatoval, že žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že dlh splatil (celkom, príp. čiastočne) a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Tým, že žalovaný uzavrel zmluvu o pôžičke v písomnej forme, avšak už (podľa jeho tvrdení) nepovažoval, vzhľadom na pomer medzi stranami za dôležité, aby na splácanie pôžičky dostal potvrdenie, resp. aby mu žalobkyňa akýmkoľvek spôsobom, ktorý môže neskôr použiť ako dôkaz potvrdila, že dlh splatil, príp. jeho časť a akú splatil, čím sa sám dostal do dôkaznej núdze. Je na zamyslenie, prečo to žalovaný v tomto prípade neurobil (pokiaľ malo k plateniu pôžičky dochádzať) a v prípade výživného áno, keď mu žalobkyňa vystavila potvrdenie o tom, že na výživnom dlžný nie je. Pokiaľ takto žalovaný postupoval, postupoval laxne a bez náležitej starostlivosti a obozretnosti a iba na jeho vrub potom možno pripočítať stav dôkaznej núdze, v ktorom sa ocitol. Súd poukázal na skutočnosť, že strany si v samotnej zmluve o pôžičke dohodli, že pôžičku žalovaný uhradí jednorazovo do 09. 11. 2016, nie v splátkach, preto tvrdenia žalovaného o tom, že splácal pôžičku, a to navyše, aj po lehote jej splatnosti, okrem toho, že sa javí ako účelové, je nelogické, ničím nepodložené, bez súhlasu žalobkyne s predĺžením doby splatnosti a spôsobu jej splatenia a postráda akýkoľvek dôkaz o tom, že by toto tvrdenie žalovanému bolo pravdivé. Súd poukázal na dôkaznú núdzu žalovaného, do ktorej sa dostal sám. Obrana žalovaného bola postavená na tom, že pôžičku, ktorú mu žalovaná poskytla, jej splatil a to jednak tak, že jej peniaze posielal cez iné osoby na účet, a jednak tak, že jej ich odovzdal v hotovosti. Súd však konštatoval, že z výpisu z účtu žalobkyne nie je žiadnym spôsobom možné zistiť, aký bol dôvod tej ktorej platby a nemožno ich považovať za splácanie pôžičky. Navyše, ide o platby predchádzajúce

uznaniu dlhu, ktoré žalovaný uviedol v sms správach uvedených v bode 27 tohto rozsudku. Do tohto stavu dôkaznej núdze sa pritom takto žalovaný dostal sám. Tiež odovzdanie peňazí v hotovosti žalobkyni žalovaný nepreukázal, resp. nie je preukázané, že išlo o splátky pôžičky. K rovnakému záveru súd dospel i po doplnení dokazovania, keď samotný žalovaný nedokázal vysvetliť, prečo, na základe akých pokynov a kto aké sumy posielal na účet žalobkyne, nie je zrejmé, ktorá platba mala byť splátkou pôžičky a ktorá platbou na výživné. Navyše, žalovaný v priebehu konania menil svoju výpoveď v tom smere, že na poslednom z pojednávaní uviedol, že so žalobkyňou sa vyrovnali tým, že za neho vyplatila hypotéku vo Wüstenrot, dom bol ohodnotený na 120 000,- eur, jeho polovica teda bola 60 000,- eur, odrátala si pôžičku, a teda vyrovnali to domom. Toto svoje tvrdenie žalovaný nijako nepreukázal, ani sa o to nepokúšal, a naopak, ešte viac spochybnil dôveryhodnosť svojich predchádzajúcich tvrdení o splatení pôžičky platbami na účet žalovanej. Súd poukázal na notársku zápisnicu, v ktorej si strany sporu písali o vrátení predmetnej pôžičky. Žalovaný nepoprel pravosť týchto správ a z nich jednoznačne vyplýva, že žalovaný uznával pôžičku, ktorú mu žalobkyňa poskytla a zaväzoval sa ju vrátiť, a to dňa 25. 12. 2018, teda až neskôr po tom, ako tvrdil, že mal spôsobom opísaným vyššie na účet žalobkyne splatiť pôžičku, ktorú mu poskytla. Z uvedeného je preukázané, že k 25. 12. 2018 z pôžičky vo výške 15 000,- eur žalovaný nevrátil ani časť, keď sám uvádzal v týchto správach, že peniaze z auta doloží do výšky 15 000,- eur a vráti ich žalobkyni. Za obdobie od 27. 03. 2017 do 16. 10. 2017 prišli na účet žalobkyne platby v sume 5 665,- eur z účtu zamestnávateľa žalovaného a to bez zohľadnenia dvoch platieb po 1 000,-eur, pri ktorých je poznámka X. P., teda sú platbami na výživné, čo korešponduje aj z výpisom z účtu žalovaného, ktorým preukazoval platby na výživné. Po doplnení dokazovania v smere stanovenom odvolacím súdom súd zistil, že strany sporu žili v jednej domácnosti ako druh a družka v období od roku 2009 do januára 2017, pričom na chode domácnosti sa podieľali spoločne, nie je možné zistiť, ktorý z nich, akou sumou a z akých prostriedkov, výpovede oboch strán sporu boli v tomto smere nedostatočne určité. Pokiaľ ide o sumu 700,- eur, ktorú žalobkyňa vložila na svoj účet dňa 28. 04. 2017, žalobkyňa tvrdila, že išlo o peniaze z predaja jej bytu, ktoré tam vložila. Toto svoje tvrdenie nepreukázala, na strane druhej ho žalovaný nenamietal a nepreukázal, že by išlo o iné prostriedky, než z predaja bytu žalobkyne. Pokiaľ ide o mená N. Y., N. Z. a K. C., ktoré sú uvedené v platbách na účet žalobkyne, žalovaný uviedol, že to boli len poznámky, nevedel povedať kto určoval, kedy a aká suma sa zaplatí. Pokiaľ ide o čestné vyhlásenie, v ktorom žalobkyňa uvádza, že do 09/2017 jej žalovaný nedlží na alimentoch, žalobkyňa uviedla, že toto vyhlásenie zahŕňalo aj september 2017, išlo o vyhlásenie k 30. 09. 2017. Súd i po doplnení dokazovania v smere naznačenom odvolacím súdom konštatoval, že žalovaný splnenie dlhu z vyššie uvedenej zmluvy o pôžičke ani len čiastočne nepreukázal, neuniesol tým svoje dôkazné bremeno. Nepreukázal tiež, že by bol pôžičku so žalovanou vyrovnal iným spôsobom, napríklad ním tvrdeným vyrovnaním sa za dom a odrátaním pôžičky. Naopak, z prepisu textových správ, ktoré si strany sporu vzájomne posielali, vyplýva, že k dátumu 25. 12. 2018 sám žalovaný považoval vyššie uvedenú pôžičku za nesplatenú. Súd mal preto za to, že žalovaný pôžičku dosiaľ nesplatil a to ani čiastočne, a preto súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Pokiaľ ide o obranu žalovaného v smere, že počas obdobia, kedy strany spolu žili v jednej domácnosti, nemohol žalovaný splácať spornými splátkami výživné (pretože rozhodnutie o výživnom, ktoré mal povinnosť platiť, sa v zmysle platnej judikatúry stalo neúčinným), a že pokiaľ v prospech žalovanej platil, splácal pôžičku, nemožno ho akceptovať, keď súd musí poukázať na skutočnosť, obdobne ako bolo skôr už uvedené, že žalovaný na svoje tvrdenia neprodukoval dôkazy, a preto ani nemohol svoje dôkazné bremeno uniesť. Vzhľadom k tomu, že je nesporné, že žalovaný je s platením peňažného dlhu v omeškanií, súd ho zaviazal i k zaplateniu úroku z omeškania (vychádzajúc zo základnej úrokovej sadzby ECB zvýšenej o 8 percentuálnych bodov), a to odo dňa nasledujúceho po dohodnutom dni splatnosti pôžičky, t. j. od 10. 11. 2016. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi v konaní plne úspešnému priznal súd nárok na plnú náhradu trov konania. O výške jeho nároku na náhradu trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie v celom rozsahu z dôvodu podľa ust. § 365 písm. d), f) a h) CSP a uviedol, že tvrdenia konajúceho súdu sú celkom zjavne nesprávne a vychádzajú z nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov a z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom rozsudok súdu prvej inštancie je v časti nepreskúmateľný a nezákonný. Žalovaný od začiatku konania žiadal súd prvej inštancie, s ohľadom na svoje majetkové pomery, aby v časti žalobou uplatneného nároku, ohľadne ktorej žalovaný v konaní neuniesol dôkazné bremeno (5 635,- eur), umožnil žalovanému plnenie v splátkach vo výške najviac 150,- eur mesačne, vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Rozsudkom opätovne nebolo rozhodnuté o možnosti žalovaného plniť priznanú sumu v splátkach, pričom v rozsudku absentuje akékoľvek zdôvodnenie súdu

prvej inštancie ohľadom toho, prečo nevyhovel žiadosti žalovaného plniť priznanú sumu v splátkach vo výške najviac 150,- eur mesačne. Z uvedeného dôvodu považuje žalovaný rozsudok v tejto časti za nepreskúmateľný. Rozsudok považuje za nepreskúmateľný aj v časti týkajúcej sa argumentácie žalovaného prednesenej na pojednávaní dňa 01. 07. 2022, kedy žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že je nesporné, že žalovaný v prospech žalobkyne zasielal finančné prostriedky na dva rôzne účely, zdôrazňujúc, že prvý druh platieb bol jasne označený ako výživné, pričom druhý typ platieb mal spoločného menovateľa - označenie v poznámke formou datovania príslušného obdobia, kde označenie týchto jednotlivých platieb bolo vždy určené dátumom „od - do“ a dátumy uvedené pri jednotlivých platbách na seba časovo nadväzovali. Ako príklad žalovaný uvádza, že pri platbe zo dňa 27. 06. 2017 je v poznámke uvedený dátum „31. 05. 2017 - 27. 06. 2017“, pri nasledujúcej platbe zo dňa 25. 07. 2017 je v poznámke uvedený dátum „28. 06. 2017 - 25. 07. 2017“, nasledujúca platba zo dňa 10. 08. 2017 je v poznámke označená ako „26. 07. 2017 - 08. 08. 2017“. Žalovaný preto považuje za preukázané, že tento účel platieb je odlišný od platieb určených na výživné, pričom účely týchto platieb nemožno stotožňovať. Táto argumentácia právneho zástupcu žalovaného prednesená na pojednávaní dňa 01. 07. 2022, nebola súdom prvej inštancie zaprotokolovaná, a to aj napriek tomu, že právny zástupca o zaprotokolovanie výslovne požiadal. Konajúci sudca sa vyjadril, že argumentácia právneho zástupcu v tomto smere je už súčasťou zápisnice o pojednávaní, pričom však uvedené vyjadrenie napriek tomu nebolo riadne zaprotokolované, resp. bolo zaprotokolované tak všeobecne, že z jeho formulácie nie je jasný výstup argumentácie žalovaného. Procesná obrana žalovaného je však zachytená na zvukovom zázname z pojednávania. S uvedenými skutočnosťami, ktoré sú v prospech žalovaného, sa súd v rozsudku nijakým spôsobom nevyssporiadal, preto považuje žalovaný rozsudok aj v tejto časti za nepreskúmateľný. V súvislosti s označovaním platieb, ktoré neboli označené ako výživné, žalovaný dodal, že je potrebné zodpovedať otázku, že ak by tieto platby mali byť platbami výživného, prečo neboli označované s poznámkou mena dieťaťa, prípadne „meno dieťaťa - výživné“ alebo aspoň „výživné“ (ako tomu bolo pri iných platbách žalovaného zasielaných žalobkyni) a v prípade, ak by išlo o dobrovoľné platby žalovaného na domácnosť žalobkyne, z akého titulu by tieto platby žalovaný označoval datovaním obdobia, za ktoré boli uhrádzané. Žalovaný rovnako dodáva, že bez ohľadu na to, z akého účtu a v akom čase platba odišla na účet žalobkyne, všetky dátumy uvedené v poznámkach platieb na seba časovo nadväzujú, a to aj napriek tomu, že pomedzi tieto platby žalovaný posielal žalobkyni ešte aj výživné. Sumarizujúc uvedené, žalovaný považuje za preukázané, že platby v prospech žalobkyne boli odosielané na dva rôzne účely. Súčasne je z logiky veci vylúčená pravdivosť tvrdenia žalobkyne, že sa jednalo výlučne o platby výživného, prípadne o platby výživného a platby na domácnosť, pričom však žalovaný zdôrazňuje, že žalobkyňa na začiatku konania tvrdila, že išlo výlučne o platby výživného. Žalovaný má za to, že rozsudok neobstoí a je právne neudržateľný, nakoľko vydaniu rozsudku nepredchádzalo doplnenie dokazovania v intenciách uznesenia Krajského súdu v Nitre, ktorá skutočnosť vyplýva zo zápisníc o pojednávaniach zo dňa 26. 01. 2022, 06. 04. 2022 a 22. 06. 2022. Žalovaný dodáva, že má za to, že suploval povinnosť súdu prvej inštancie, ktorá mu bola uložená v bode 26. uznesenia, v ktorom sa odvolací súd vyjadruje, že súd prvej inštancie sa nevyssporiadal s tým, že pokiaľ bola žalobkyňa v roku 2017 na materskej dovolenke, pričom poberala zo Sociálnej poisťovne nemocenské dávky (ktorá skutočnosť vyplýva z výpisu z jej účtu), z akých peňazí vložila na svoj účet dňa 28. 04. 2017 vklad vo výške 700,- eur, o aké peniaze išlo, keď tento vklad je práve v sume, v akej posielal zamestnávateľ žalovaného na účet žalobkyne peniaze a žalovaný tvrdí, že jej peniaze dával aj v hotovosti. Žalovaný uviedol, že túto otázku odvolacieho súdu počas vykonaných pojednávaní neodstránil dopytovaním na žalobkyňu konajúci sudca súdu prvej inštancie, ale táto otázka bola položená žalobkyni právnym zástupcom žalovaného tesne pred ukončením dokazovania a prednesením záverečných návrhov, a to z dôvodu, že v danom čase bolo zrejmé, že konajúci súd už k tejto veci žalobkyňu nedopočuje. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa od začiatku stavala procesný útok na tom, že všetky platby, ktoré jej žalovaný zasielal, boli platby výživného (neskôr sporadicky zmenila výpoveď, uvádzajúc, že platby boli na výživné a na domácnosť), pričom však aj v uznesení odvolacieho súdu sa uvádza, že už len platby zaslané na účet žalobkyne predstavujú sumu 5 664,- eur, čo spolu so sumou 3 000,- eur, ktorú žalobkyňa vo svojej výpovedi uznala, predstavuje sumu vyššiu, ako mal žalovaný zaplatiť na výživné za toto obdobie. S týmto rozporom sa súd prvej inštancie v rámci rozsudku opäť absolútne nevyssporiadal. Vo viacerých bodoch rozsudku súd prvej inštancie odôvodňuje svoje rozhodnutie notárskou zápisnicou zo dňa 24. 03. 2022, z ktorej súd prvej inštancie zistil, že notár osvedčil obsah SMS správ v mobilnom telefóne žalobkyne, ktoré boli obsahom komunikácie medzi účastníkmi konania zo dňa 25. 12. 2018, a z ktorých má jednoznačne vyplývať, že žalovaný uznáva pôžičku. Žalovaný uvádza, že tento dôkaz predložila žalobkyňa do konania v apríli 2022. V rámci rozsudku súd prvej inštancie dokonca uviedol, že žalovaný nepoprel pravosť týchto SMS správ. K uvedenému

žalovaný dal do pozornosti, že žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 06. 04. 2022 žiadal súd prvej inštancie, aby neprihliadal na SMS správy, predložené do konania ako dôkaz zo strany žalobkyne, a to s ohľadom na koncentráciu konania, keďže SMS správy sú zo dňa 25. 12. 2018, teda dátumovo predchádzali podanej žalobe, pričom konanie na súde prvej inštancie, na ktorom žalobkyňa tento dôkaz predložila, bolo opakované na základe uznesenia Krajského súdu v Nitre po odvolaní žalovaného. Žalobkyňa teda mala dostatok času na to, aby tento dôkaz predložila riadne a včas (už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo vydaniu prvého rozsudku), pričom tak neučinila. Na pojednávaní dňa 06. 04. 2022 žalovaný súčasne dodal, že v prípade, ak by súd prvej inštancie, napriek všetkému, prijal do konania tieto SMS správy ako dôkaz, tak žalovaný uviedol, že tieto SMS správy sú vytrhnuté z kontextu a boli napísané pod tlakom, nakoľko žalobkyňa v tom čase odmietala žalovanému vydávať ich spoločné maloleté dieťa na styk. Žalovaný preto v tom čase napísal to, čo chcela žalobkyňa počuť. Súčasne žalovaný konajúcemu súdu uviedol, že rovnako vie predložiť súdu k nahliadnutiu krátkou cestou SMS správy so žalobkyňou z konca roka 2019, z ktorých je zrejmé, že žalovaný mal za to, že pôžička je z jeho strany splatená. Súd prvej inštancie nahliadnutie do týchto SMS správ, ktoré mal žalovaný na pojednávaní pripravené, nevyžiadal. Žalovaný bol teda presvedčený o tom, že súd prvej inštancie nepripustí ako dôkaz viac ako tri roky staré SMS správy, ktoré boli napísané pred tým, ako žalobkyňa podala žalobu, a ktoré žalobkyňa predložila do konania, ktoré bolo opakovane vedené len z dôvodu zrušenia rozsudku č. 1 odvolacím súdom. Žalobkyňa sa teda nemohla v nijakom prípade odvolávať na to, že sa jednalo o dôkaz skôr neznámy, ktorý do pôvodného konania pred súdom prvej inštancie nemohla bez vlastnej viny predložiť, pretože evidentne žalobkyňa týmito SMS správami disponovala vo svojom telefónnom aparáte po celý čas. Vzhľadom na uvedené, považuje žalovaný za právne neudržateľné a absolútne vylúčené, aby súd prvej inštancie pripustil takýto dôkaz, ba dokonca ním odôvodnil rozsudok na viacerých miestach, dodávajúc, že žalovaný nepoprel pravosť tohto dôkazu. Žalovaný považuje tento postup súdu prvej inštancie za neprípustný a v rozpore so zákonom, a to najmä s ohľadom na to, že z odôvodnenia rozsudku sa dokonca javí, ako keby mal súd prvej inštancie rozhodnúť v intenciách rozsudku najmä na základe týchto SMS správ, resp. že súd prvej inštancie tento dôkaz považoval pri svojom rozhodovaní za najpodstatnejší. Rozsudok súd odôvodňuje v bode 23. v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v bode 23. uznesenia. Napriek tomu, že odvolací súd v uznesení uviedol, že považuje argumentáciu súdu prvej inštancie, vyjadrenú v bode 20. rozsudku č. 1, ktorou prvoinštančný súd odôvodnil vyhovie žalobe v celom rozsahu za nesprávnu, súd prvej inštancie následne pri vydaní druhého rozsudku uvedený bod 20. rozsudku č. 1 len skopíroval a opätovne použil v odôvodnení rozsudku. Takýto postup súdu prvej inštancie považuje žalovaný za právne neudržateľný a v rozpore so zákonom. K časti rozsudku uvádzajúcej, že „pokiaľ ide o sumu 700,- eur, ktorú žalobkyňa vložila na svoj účet dňa 28. 04. 2017, žalobkyňa tvrdila, že išlo o peniaze z predaja jej bytu, ktoré tam vložila. Toto svoje tvrdenie nepreukázala, na strane druhej ho žalovaný nenamietal a nepreukázal, že by išlo o iné prostriedky, než z predaja bytu žalobkyne, žalovaný uviedol, že nie je pravda, že by nenamietal toto tvrdenie žalobkyne, nakoľko v rámci záverečného návrhu, predneseného právnym zástupcom žalovaného na pojednávaní dňa 22. 06. 2022, žalovaný jasne uviedol, že toto tvrdenie žalobkyne považuje za nedôveryhodné, nakoľko je nesporné, že dátum vloženia finančnej hotovosti, ako aj výška finančnej hotovosti, je zhodná s obdobím a výškou sumy, ktorú v tom čase žalovaný pravidelne zasielal na účet žalobkyne. Rovnako nie je zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie preniesol na žalovaného dôkazné bremeno ohľadne pôvodu finančných prostriedkov, ktoré si žalobkyňa vložila na účet - takýto postup súdu je v priamom rozpore s právnym poriadkom a so zásadami civilného sporového konania. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a prikáže žalovanému zaplatiť žalobkyňi čiastku 5 635,- eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 10. 11. 2016 do zaplatenia, pričom tiež žiadal, aby vzhľadom k majetkovým pomeroch žalovaného súd umožnil plnenie v splátkach vo výške najviac 150,- eur mesačne, vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca. V časti trov konania navrhol, aby odvolací súd tieto priznal žalobkyňi len v pomere k jej úspechu vo veci.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalobkyňa opakovane tvrdí, že výlučne na strane žalovaného bolo dôkazné bremeno na preukázanie jeho skutkových tvrdení o vrátení pôžičky a výsledok tohto konania je možné pripísať výlučne neuneseniu dôkazného bremena na strane žalovaného. Žalovaný spočiatku tvrdil, že pôžičku vrátil v určitej časti a pritom poukazoval na platby na účte žalobkyne. Žalobkyňa podľa svojho názoru vyvrátila tvrdenia o tom, že platby na jej účte by boli splatením pôžičky, pričom opakovane poukazuje na čestné vyhlásenie, z ktorého vyplýva, že k určitému dátumu považovali strany sporu za vyrovnané dlžné výživné, takéto tvrdenie žalobkyne je v logickom a časovom slede udalostí hodnoverným vyvrátením tvrdení žalovaného. Z rozsudku súdu,

ktorým bol zaviazaný žalovaný na platenie výživného, vyplynula jeho povinnosť platiť mesačne žalobkyni po 500,- eur na maloletého syna, pričom ak by strany sporu mali vzťah, z ktorého by mohlo vyplynúť, že rozsudok o výživnom stratil účinnosť, nebol by žalovaný trval na tom, aby mu žalobkyňa potvrdila, že výživné má splatené. Za obdobie do 30. 09. 2017 mal teda žalovaný zaplatenú len takú sumu, ktorá mohla zodpovedať zaplatenému dlhu na výživnom, a to nie v celom rozsahu, nieto ešte splatenú pôžičku. Na podporu existencie dlhu žalovaného žalobkyňa predložila súdu aj do notárskej zápisnice prepísané textové správy, ktoré posielal žalovaný žalobkyni a z ktorých jednoznačne vyplýva, že dlh, ktorý voči žalobkyni mal, uznal. Žalobkyňa nesúhlasí s názorom žalovaného, že na uvedené textové správy nemal súd prvej inštancie prihliadať, vzhľadom na koncentráciu konania, pretože v tejto veci po zrušení rozsudku odvolacím súdom konanie riadne pokračovalo ďalším dokazovaním. Žalovaný síce namietal sms správy z dôvodu koncentrácie konania, avšak pokiaľ ide o obsah týchto správ, nepoprel, že by ich bol písal, ani nepoprel, že ich obsah zodpovedá skutočnosti. Žalobkyni sa však nejaví, že by práve SMS komunikácia mala byť pre rozhodnutie súdu podstatná. Má za to, že súd prvej inštancie, pokiaľ poukázal na vykonané dokazovanie a skonštatoval, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, rozhodol správne. Na druhej strane, súd, ak by chcel rozhodnúť v prospech žalovaného, ani by nemal na aký dôkaz v jeho prospech poukázať, pretože zo žiadneho ním označeného nemožno mať za preukázané splatenie dlhu a už vôbec nie, že by splatenie dlhu bolo preukázané nad všetky pochybnosti, tak ako to má v civilnom sporom konaní byť, nehovoriac o tom, že na naposledy tvrdený spôsob splatenia dlhu vysporiadaním domu žiaden dôkaz ani neoznačil. Poukázala na skutočnosť, že v zmysle uznesenia odvolacieho súdu mal súd dopočuť strany sporu na rozhodujúce skutočnosti, pri takomto výsluchu však žalovaný uviedol konkrétne to, že splatil svoj dlh v rámci vyrovnania z domu, uviedol, že mu mala dať žalobkyňa menej peňazí z domu, avšak na toto tvrdenie nenavrhol žiaden dôkaz, žiaden ani nepredložil na pojednávaní, takéto skutočnosti v konaní doposiaľ netvrdil a žalobkyňa ich popiera, tvrdí, že nie je pravdou, že by sa žalovaný mal zbaviť svojho záväzku v rámci vyrovnania s domom, takéto skutočnosti ako tvrdí žalovaný, nenastali. Zároveň poukázala na skutočnosť, že pri svojom výsluchu už ani len nespomenul peniaze, ktoré chodili na účet žalobkyne, a o ktorých skôr tvrdil, že majú byť čiastočným splatením jeho záväzku. Žalobkyňa teda trvá na svojom stanovisku a má za to, že preukázala svoje tvrdenia o tom, že žalovanému poskytla pôžičku, ako aj tvrdenia o tom, že túto nevrátil. Na druhej strane sa všetky vyjadrenia žalovaného ukázali ako nevierohodné, žalovaný menil svoju výpoveď, pokiaľ ide o splatenie pôžičky, až napokon tvrdil, že ju splatil pri vyrovnaní domu. V odvolaní žalovaný poukázal na platby, ktoré prichádzali na účet žalobkyne, pričom žalobkyňa stále tvrdí, že išlo o splácanie výživného, avšak bez ohľadu na uvedené sa okolnosti poukazovania platieb na účet žalobkyne stali nepodstatnými, uviedol splatenie pôžičky pri vysporiadaní domu. Nie je preto pravdou, že by dokazovanie súdom prvej inštancie nebolo doplnené v intenciách uznesenia odvolacieho súdu, pretože žalovaný už netvrdil, že týmito sumami mal splatiť žalobkyni pôžičku. K sume 700,- eur, ktorú vložila žalobkyňa na svoj účet, táto uviedla, že bez ohľadu na skutočnosť, že k sume 700,- eur otázku položil žalovaný tesne pred ukončením dokazovania, na túto otázku žalobkyňa reagovala, vysvetlila ju a žalovaný jej odpoveď akceptoval, nenavrhol žiaden dôkaz, nerozporoval jej tvrdenie, preto v tomto smere jej odpoveď možno považovať za nespornú. V danej veci nie je sporné, že výlučne žalovaný mohol preukázať splnenie svojho záväzku, pričom v tomto konaní bolo povinnosťou žalobkyne preukázať uzavretie zmluvy o pôžičke, avšak v časti jej tvrdenia o tom, že žalovaný pôžičku nevrátil, sa dôkazné bremeno prenieslo na žalovaného, pričom poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 09. 2010 sp. zn. 3 M Cdo 6/2010). Také dôkazy, z ktorých by vyplynulo splatenie pôžičky, žalovaný nepredložil a v konečnom dôsledku sa dostal do rozporu aj vo vlastných tvrdeniach ohľadom spôsobu vrátenia uvedenej pôžičky, nehovoriac o tom, že svoje tvrdenia by mal preukázať nad všetky pochybnosti tak, aby bolo možné v rozsudku poukázať na jednoznačný dôkaz o splatení pôžičky. Pokiaľ ide o povolenie splácať dlh v splátkach, je žalobkyňa toho názoru, že vykonateľnosť rozsudku je upravená v ust. 232 ods. 3 CSP, pričom dlhšiu lehotu, a teda aj splátky, môže súd určiť len vo výnimočných prípadoch. Aj v tejto časti bolo vecou žalovaného, aby preukázal, že u neho je mimoriadna alebo výnimočná situácia, ktorá mu bráni riadne splatenie dlhu, k tomuto však nepredložil žiaden dôkaz a ani netvrdil také skutočnosti, pre ktoré by bolo možné jeho situáciu a majetkové pomery vyhodnotiť ako výnimočné, a pre ktoré by mali byť splátky povolené. Naopak, žalovaný pracuje na lodi, kde má príjmy, ktoré mu umožňujú dlh žalobkyni zaplatiť, na druhej strane, žalobkyňa na svoje peniaze od žalovaného čaká márne niekoľko rokov a tieto potrebuje, pričom samotné neskoršie splatenie dlhu nebude ani v prospech samotného žalovaného, a to vzhľadom na narastajúce úroky z omeškania. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhala zaplatenia istiny vo výške 15 000,- eur s príslušenstvom z titulu nesplatennej pôžičky, uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 9. mája 2016. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 15 000,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). V dôsledku odvolania žalovaného je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie opätovne predmetom prieskumu odvolacím súdom.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Predmetom prieskumu odvolacím súdom je rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie opätovne žalobe žalobkyne vyhovel. Žalovaný podaním odvolaním napáda rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, aj keď v petite odvolania navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že prikáže žalovanému zaplatiť žalobkyni čiastku 5 635,- eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 10. 11. 2016 do zaplatenia, pričom tiež žiadal, aby vzhľadom k majetkovým pomerom žalovaného súd umožnil plnenie v splátkach vo výške najviac 150,- eur mesačne, vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca a v časti trov konania navrhol, aby odvolací súd tieto priznal žalobkyni len v pomere k jej úspechu vo veci. Z uvedeného odvolania teda vyplýva, že napriek tomu, že uvádza, že je napáda celý rozsudok, podľa obsahu odvolania nenapáda výrok, čo do sumy 5 635,- eur s príslušenstvom, pretože takto navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, preto odvolací súd podľa obsahu odvolania preskúmaval napadnutý rozsudok len nad sumu 5 635,- eur s príslušenstvom a splatnosť sumy 5635,- eur s príslušenstvom (vzhľadom k žiadosti žalovaného povoliť mu priznanú sumu splácať) a vyhovujúci výrok, čo do sumy 5 635,- eur s príslušenstvom je už právoplatný.

8. Jedným z odvolacích dôvodov je opätovne nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku a jeho nepreskúmateľnosť. K tomu odvolací súd opätovne uvádza, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu (účastníkom konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (I. ÚS 241/07). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu (účastníka konania) na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie súdu prvej inštancie (s výnimkou rozhodnutia o možnosti priznanú sumu žalovaným splácať v splátkach) nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, pričom odvolací súd poukazuje tiež na to, že iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu.

9. Pokiaľ žalovaný namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v časti argumentácie žalovaného prednesenej na pojednávaní dňa 01. 07. 2022, k tomu je potrebné uviesť, že na pojednávaní dňa 01. 07. 2022 nebola žiadna argumentácia žalovaného prednesená, pretože tohto pojednávania sa

žiadna strana nezúčastnila a v neprítomnosti strán bol len vyhlásený napadnutý rozsudok. Napriek zrejmej nesprávnosti dátumu pojednávania, na ktorom malo k tomuto pochybeniu súdu dôjsť, sa touto odvolacou námietkou odvolací súd zaoberal, pričom z nahrávky z pojednávania zo dňa 22. 06. 2022 zistil, že na tomto pojednávaní sa právna zástupkyňa žalovaného na záver pojednávania v záverečnom návrhu pred vyhlásením dokazovania za skončené vyjadrila v tom smere, že všetky ostatné platby boli označené dátumom, pričom dátumy uvedené v poznámkach na seba nadväzovali. Žalovaný týmto považuje za preukázané, že tento účel platieb je odlišný od platieb určených na výživné, pričom účely týchto platieb nemožno stotožňovať. Aj keď táto argumentácia právnej zástupkyne žalovaného nebola uvedená v zápisnici z pojednávania, je zachytená v nahrávke z pojednávania, z čoho odvolací súd vychádzal, avšak podľa názoru odvolacieho súdu tento argument pri zohľadnení všetkých skutkových tvrdení strán a vykonaného dokazovania nie je spôsobilý zvrátiť záver súdu prvej inštancie o vyhovení žaloby žalobkyne.

10. V danej veci bolo pre posúdenie dôvodnosti žaloby posúdiť, či žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno ohľadom uzavretia zmluvy o pôžičke a reálnom odovzdaní peňazí z pôžičky žalovanému, pričom táto skutočnosť v konaní nebola sporná. Potom naďalej, aj po zrušení veci odvolacím súdom sa konanie dostalo do štádia dokazovania, kedy strany mohli v konaní predkladať nové dôkazy, na ktoré súd bol povinný prihliadnuť, pričom dôkazné bremeno ohľadne vrátenia pôžičky bolo na žalovanom.

11. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

12. Podľa § 191 ods. 2 CSP vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

13. V konaní zhromaždený materiál treba zhodnotiť. Súd pristupuje k hodnoteniu jednotlivých vykonaných dôkazov z hľadiska ich hodnovernosti a pravdivosti. Súd nie je obmedzovaný zákonnými predpismi v tom zmysle, ako ten, či onen dôkaz hodnotiť (zásada voľného hodnotenia dôkazov). Hodnotiacia úvaha súdu však nie je ľubovoľná; súd musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Tieto skutočnosti má súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Súd pritom nie je viazaný žiadnym poradím významu a preukaznej sily jednotlivých dôkazov (R V/1968).

14. Koncept voľného hodnotenia dôkazov neumožňuje inak, len sa pri hodnotení jednotlivých vykonaných dôkazov sústreďuje na „súhru“ a obsahovo-logickú nadväznosť línie skutkových zistení a právnych posúdení, ktoré ako celok musia vykazovať vysokú mieru presvedčivosti o subsumpcii zisteného skutkového deja pod hypotézu právnej normy. V tomto zmysle žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu a takýto rozdiel pochopiteľne nevykazujú ani dva osobitné dôkazné prostriedky, znalecký posudok a oba časové varianty súkromno-znaleckého posudku (ďalej len SZP), ktoré sa vykonávajú a hodnotia podľa všeobecných kritérií vykonávania a hodnotenia dôkazov v CSP.

15. Konceptia Civilného sporového poriadku je založená na aktivite sporových strán, ktoré, ak chcú byť v konaní úspešné, musia uvádzať skutkové tvrdenia, ktoré preukážu dôkazmi.

16. Hodnotenie dôkazov ako činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti konkrétny dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom každý dôkaz hodnotí jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo v konaní najavo.

17. Vychádzajúc z uvedeného, dospel odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keď súd prvej inštancie práve po zhodnotení všetkých vo veci vykonaných dôkazov vo vzájomných súvislostiach dospel k záveru o tom, že žalovaný v konaní vrátenie pôžičky nepreukázal (pričom v priebehu konania ohľadom splatenia pôžičky uvádzal rôzne odlišné skutkové tvrdenia), pričom dôkazné bremeno bolo na ňom, čo viedlo k vyhovneniu žaloby žalobkyne, pričom dal aj dostatočným spôsobom odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej veci. So závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a poukazuje na ne. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd považuje za potrebné dodať

nasledovné: Námietka žalovaného ohľadom označovania platieb časovými údajmi, ktoré na seba časovo nadväzujú a podľa žalovaného teda preukazujú, že platby v prospech žalobkyne boli odosielané na dva rôzne účely, nie je pre posúdenie veci rozhodujúca, pretože povinnosťou žalovaného v konaní bolo preukázať, že išlo o platby práve na pôžičku žalobkyne, a nie preukazovať rôzny účel platieb žalovaného na účet žalobkyne. Platby žalovaného na dva rôzne účely ešte neznamenajú, že ich účelom bolo splatenie pôžičky, teda samotná táto skutočnosť splatenie pôžičky žalovaným nepreukazuje, pričom práve to bolo pre posúdenie veci podstatné. Okrem toho, je potrebné dodať, že okrem označovania týchto platieb časovými údajmi boli pri niektorých uvedených aj mená, a to N. Y., N. Z. a K. C., pričom k tomuto označovaniu žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že tieto osoby sú ich bývalí zamestnanci a kamaráti žalovaného, ktorým žalovaný sprostredkoval zamestnanie na lodi a tieto peniaze neposielali oni, ale kapitán lode, pričom išlo o províziu pre žalovaného, ktorý im tú prácu vybavil, a ktorý sa s ňou dohodol tak, že jej to pošle ako výživné. Pretože títo ľudia odrobili na lodi v mesiaci rôzny počet dní, posielali rôzne sumy. Toto jej skutkové tvrdenie žalovaným nebolo účinne popreté. K námietke otca, že vydaním napadnutého rozsudku nepredchádzalo doplnenie dokazovania v intenciách odvolacieho súdu, odvolací súd uvádza, že to, kto položil žalobkyňu otázku ohľadom sumy 700,- eur, ktorú si vložila na účet, je z pohľadu rozhodnutia bezpredmetné, pričom to, že išlo o sumu vo výške, akú posielal zamestnávateľ žalovaného žalobkyňu ešte nepreukazuje, že išlo o platbu pôžičky. V prihladnutí na notársku zápisnicu zo dňa 24. 03. 2022, ktorou bol osvedčený obsah SMS, či prihladnutie na samotné tieto SMS súdom prvej inštancie, odvolací súd nevidel nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, pretože po zrušení skoršieho rozhodnutia odvolacím súdom sa konanie na súde prvej inštancie dostalo do fázy, kedy strany sporu mohli predkladať nové dôkazy, pričom bolo na súde, či ohľadne neskôr predložených dôkazov uplatní sudcovskú koncentráciu konania alebo prihladne na všetky prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré boli uplatnené najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (zákonná koncentrácia konania). Z pohľadu rozhodnutia však tento dôkaz nebol rozhodujúci, avšak v kontexte ostatných dôkazov podporil záver súdu o dôvodnosti žaloby žalobkyne. K tomu, že tieto SMS boli napísané pod tlakom, nakoľko žalobkyňa v tom čase odmietala žalovanému vydávať ich spoločné dieťa na styk, odvolací súd uvádza, že tieto skutočnosti žalovaný nepreukázal. Ak mal žalovaný možnosť predložiť v konaní inú SMS komunikáciu, z ktorej by vyplýval opak, mal tak urobiť, dôkazná povinnosť bola na žalovanom, pričom súd vykonáva dôkazy, ktoré strany v konaní navrhnu, keďže ide o sporové konanie. K nesprávnosti bodu 23. napadnutého rozsudku, v ktorý je v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu, uvedeným v bode 23. uznesenia, odvolací súd uvádza, že táto nesprávnosť, aj keď dôvodná, nemá vplyv na správnosť napadnutého rozsudku. Čo sa týka sumy 700,- eur, vloženej žalobkyňou na jej účet, k tomu žalobkyňa uviedla, že v tom čase predala 3-izbový byt a boli to peniaze z jeho predaja. Ak chcel žalovaný namietať tvrdenie žalobkyne ohľadom tejto sumy, vloženej na jej účet, na popretie jej skutkového tvrdenia bolo podľa § 151 ods. 2 CSP potvrdené uviesť vlastné skutkové tvrdenia, pričom takéto neboli žalovaným uvedené, preto je toto popretie skutkových okolností tvrdených žalobkyňou neúčinné. Vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, dospel odvolací súd k záveru, že záver súdu o vyhovení žalobe je správny, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. Keďže odvolací súd považoval námietku žalovaného v časti neodôvodnenia jeho návrhu na možnosť priznanú sumu žalobkyňu splácať za dôvodnú, pričom v tejto časti súd prvej inštancie nerešpektoval pokyn odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto veci už bolo odvolacím súdom zrušené a so záverom súdu prvej inštancie ohľadom žalovaného nároku sa odvolací súd stotožňuje, dôvody rozhodnutia ohľadom možnosti žalovaného priznanú sumu splácať doplnil, rešpektujúc pri tom ustanovenie § 390 CSP.

19. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

20. Podľa § 232 ods. 4 CSP ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

21. V zmysle ustanovenia § 232 ods. 3 CSP vzniká strane, ktorej bola súdom uložená povinnosť splniť ju do troch dní. Pokiaľ súd neuloží inú lehotu na plnenie, platí zákonná domnienka, že táto lehota je trojdňová. Súd je však oprávnený určiť aj dlhšiu lehotu na splnenie uloženej povinnosti, pričom zákon

pre takýto prípad neobsahuje žiadne časové obmedzenie. Je však logické, že súdom určená lehota nesmie byť taká, ktorá by svojou dĺžkou poprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku nevedla k odstráneniu právnej neistoty.

22. Vo výroku rozhodnutia je súd oprávnený určiť, že peňažné plnenie bude vykonané v splátkach, pričom zároveň stanoví výšku splátok a podmienky ich zročnosti. Zároveň umožňuje súdu určiť, že nezaplatením, resp. omeškaním s plnením čo i len jednej splátky nastáva zročnosť celého plnenia. Pokiaľ strata výhody splátok nie je v rozhodnutí výslovne vymedzená, účastník, v prospech ktorého je podľa rozsudku plnené, nemá oprávnenie požadovať splnenie celého dlhu pre omeškanie alebo nesplnenie niektorej splátky. Proti určeniu času plnenia súdom je prípustné podať odvolanie bez toho, aby tým bola dotknutá právomoc ostatných výrokov rozsudku (§ 367 ods. 3 CSP).

23. Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie v danej veci a odvolania žalovaného, dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa splatnosti priznanej sumy s príslušenstvom je správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, keď mal za to, že žalovaný okrem potvrdenia o jeho terajšom príjme žiadnym spôsobom nepreukázal svoje majetkové pomery, pričom už len výška stanoveného výživného prekračuje príjem otca, pričom podľa tvrdenia otca o zníženie výživného nežiadal. Okrem toho samotný príjem nie je preukázaním jeho majetkových pomerov. Ďalšou skutočnosťou, ktorú súd zohľadnil, je tiež dĺžka tohto konania a skutočnosť, že ak si bol sám žalovaný vedomý toho, že časť dlhu uznáva, mohol už v priebehu konania začať ním uznávanú sumu a priznanú súdnym rozhodnutím splácať v ním navrhnutých splátkach, čím by preukázal snahu o jej splatenie. Ani takáto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, preto považoval odvolací súd záver o uložení povinnosť zaplatiť priznanú sumu v zákonom stanovenej lehote 3 dní za správny, preto aj v tejto časti napadnutý výrok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a vzhľadom k úspechu žalobkyne v odvolacom konaní, rozhodol, že žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).